

Ilargia itzali zuen hiria

Clarorren, gauak egunak baino distiratsuagoak ziren.

Kale-argiak zeuden txoko guztietan, inoiz lo egiten ez zuten seinaleak eta teilatu hutsak ere argitzen zituzten fokuak. Jendeak esaten zuen horrek hiria modernoagoa egiten zuela.

Baina Laiak ez zuen inoiz Esne Bidea ikusi. Ezta hontz bat ere ikusi. Eta susmatzen hasi zen ilargia nekatuta zegoela haiek bisitatzeaz.

Gau batean, prismatikoekin teilatura igo zen. Bi neon seinaleen artean begiratu eta argi oso zurbil bat ikusi zuen.

“Ilargia?” oihu egin zuen.

“Hemen nago”, erantzun zuen ahots nekatu batek. “Zuek ez nauzue ikusten”.

Laia behera joan zen korrika eta alkateari esan zion.

“Ezin dugu hiri oso bat itzali agian han ez dagoen zerbaiten bila”, esan zuen.

Beraz, Laia bere balkoitik hasi zen. Kanpoko argia itzali zuen. Beste aldeko bizilagunak, jakin-minez, berea ere itzali zuen. Okindegiak

bere kartela deskonektatu zuen ixtean. Liburuzainak fokuak beherantz zuzendu zituen.

Gauero beste norbaitek bat egin zuen.

Ez zituzten kaleak iluntasunean utzi. Kaleko farolak estali zituzten, argia behar zen lekura joan zedin. Tenporizadoreak jarri zituzten dendetako erakusleihoetan. Argi garrantzitsuak piztuta mantendu zituzten eta inori erabilgarriak ez zirenak itzali.

Astebete igaro ondoren, izar bat agertu zen plazaren gainean.

Hurrengo egunean zazpi ziren.

Orduan saguzarrak itzuli ziren, eltxoak jaten. Inork gogoratzen ez zituen sits koloretsuak iritsi ziren. Bizilagunak balkoietan afaltzen hasi ziren zerua begiratzeko.

Borondatezko itzalaldi handiaren gauean, hiri osoak zenbatu zuen:

“Hiru, bi, bat!”

Beharrezkoak ez ziren argiak berehala itzali ziren.

Ilargia han zegoen, biribila eta garbi. Inoiz ez zen joan.

Alkatea zerura begira geratu zen, aho zabalik.

“Badirudi oso antzinako zerbait aurkitu dugula”, esan zuen.

—Ez —erantzun zuen Laiak—. Estaltzeari utzi diogu.

Egun hartatik aurrera, Clarorrek argia zuen oraindik, baina ez zuen gehiago erabiltzen gaua uxatzeko.